

tægt ved Forhøielsen. Dette Punkt er altsaa overordentlig vanskeligt at ramme, men det kan være, at det kan lykkes. Jeg har seet en saadan sagkyndig Berægning, hvorefter man kan komme til 2—3 Millioner Kroner ved Forhøielse af Ol- og Brændevinsafgiften. Det ærede Medlem nævnte Skatten paa Told af Luxusvarer, jeg antager, han nærmest tænkte paa Tobak, Silkevarer og Vin. Men med Hensyn til Tolden paa Vin, vil jeg sige, at hvis vi faae sluttet en Handelstraktat med Spanien, hvad der jo ligger i Ministeriets Plan, saa vil denne Mulighed for at faae en Indtægt paa denne Toldpost i hvert Tilfælde forringes, saa at vi ere saaledes stillede, at den Indtægt, der kan blive Tale om paa disse Poster, kun er noget over 1 Million eller saa. Derved komme vi altsaa op paa maaske 3—4 Millioner Kroner. Nu har allerede den ærede Minister nævnt, at det, som han mente, der kunde være Tale om som Forhøielse af de aarlige Udgifter var 4—6 Millioner Kroner. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds nævnte 6—8 Millioner Kroner. Hvis vi tage Middeltallet af de Herrers Tal, hvad der sikkert ikke er for meget, men snarere for lidt, saa faae vi en Forhøielse af 6 Millioner Kroner, og den er det ikke muligt at dække ved denne Toldforhøielse paa Vin, Ol og Brændevin. Jeg siger, at vi staa her ved det bestandig brændende Punkt. Man har saa ofte talt om en Toldreform, og naar man har talt herom, har man talt om Forhøielse paa enkelte Toldafgifter, netop saadanne Poster, som Luxusartikler. Men hvorfor har man foreslaaet denne Forhøielse? For at komme til Nedsættelse paa andre Poster, fordi man ved Nedsættelsen af Tolden paa andre Omraader vilde søge at komme Industrien og Næringsdriften her i Landet til Hjælp. Men hvis man nu skulde bruge Forhøielsen af Toldafgifterne til at afholde de Udgifter, som Militærvæsenet for Fremtiden vil kræve, kommer man jo i Virkeligheden dertil, at man ikke paa nogen Maade igjennem Toldreformer vil kunne foretage de Vættelser, som kræves fra Landets Side, stadig høiere og høiere. Det forekommer mig nemlig, at der er to Ord, som altid ville lyde, det ene er „Tilbagegang“ og det andet er „Hjælp“. Der lyder hele Landet over som almindeligt Udtryk: Tilbagegang overalt. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds sagde, at jeg havde brugt en Frase, naar jeg talte om finantziel Ruin. Jeg skal forklare det ærede Medlem, hvorfor det ikke er en Frase at tale her i Landet om finantziel Ruin. Hvis der nemlig er Noget, der er slaaet fast, og hvis der er Noget,

som Alle ere enige om, baade fra Høire og Venstre — det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Lüttichau), der hører til den modsatte Side af, hvor jeg staa, har jo talt om Landmændenes økonomiske Tilbagegang — hvis der er Noget, siger jeg, der er slaaet fast, og som Ingen vil modsiges, da er det dette, at der er Tilbagegang her i Landet. Der er efter Alt, hvad der foreligger ingen Grund til at tro Andet. Jeg veed ikke noget Sted, hvorfra der ikke lyder Klager. Hvis man taler om Landbruget — det behøver jeg ikke at sige til de Herrer — lyde jo Klagerne høit nok. Man vil have Nedsættelser og Hjælp, man forlanger Nedsættelse af Hartkornsafgiften og vil have de kommunale Byrder væltede over paa Staten, og man ønsker direkte Statshjælp til Landbruget, hvori jeg mener, at man har Ret. Og gaa vi til Kjøbmændene, saa klage de ogsaa og forlange Nedsættelse og Hjælp paa alle Punkter. De ville have en Frihavn ved Kjøbenhavn, og hvis man vil anlægge en saadan Frihavn, som skal forslaa Noget, vil man jo komme til meget betydelige Udgifter. Saa er der ogsaa bragt paa Bane af ærede Medlemmer Muligheden af at gjøre Noget i Arbejderspørgsmaalet, Alderdomsforsørgelsesagen har man ønsket fremmet, men heller ikke paa dette Omraade kunne vi faae Noget uden at bruge Penge. Jeg vil nævne endnu en Ting, hvori jeg maaske ikke er i fuldkommen Overensstemmelse med mine ærede Meningsfæller, det er Embedsmændenes Stilling. Jeg hørte med Sympathi det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) forleden tale om de trykkende Forhold, hvori mange af vore Officerer levede, som sade paa smaa Lønninger, om hvorledes de maatte søge privat Erhverv for at skaffe det Fornødne til Familiens Underhold. Jeg hørte derpaa med en vis Sympathi, thi jeg skal ikke negte, at jeg tror, at der er mange Embedsmænd her i Landet, som have Krav paa, og som med ikke ringe Ret kunne forlange Hjælp af Staten. Jeg tror, at vi bør komme til en fyldestgjørende Behandling af Lønningslovene. Vi have jo til Behandling Lønningslovsforslaget om Post- og Telegrafvæsenets Embedsmænd, og jeg skulde meget ønske, at vi i denne Samling kunde komme til et Resultat. Jeg tror, at det er to meget flinke og dygtige Stater her i Landet, og jeg vilde ønske, at man kunde komme dem til Hjælp, og at man her fra Thinget kunde gjøre disse Forslag saaledes færdige, at det ikke nu som før skulde ende med, at Ministeren og Landstinget kunde fremsætte Paastanden om, at Ansvaret for, at disse Lønningslove ikke blive førte igjennem, laa paa